

er til Behandling, og heller ikke Hjælpekasserne, men det er Bestemmelserne om Hartkornsskat og Ejendomsskyld.

Jacob Christensen: Jeg troede, at den højtærede Formand vilde tillade, at man under Spørgsmaalet om Ændringer i den Skattelov, her er paa Tale, ogsaa maatte berøre Uheldighederne i de andre Skattelove, som bleve vedtagne i 1903, fordi Bestræbelserne fra Kommunalbestyrelserne netop i Øjeblikket gaa ud paa ikke alene en Ændring af denne Lov, men tillige en Ændring af hele den lange Række Love, vi fik den Gang. Det er disse Betragtninger, jeg her har gjort gældende, og som jeg vilde afslutte ved at rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister. Jeg vil nemlig spørge, om man kan vente, at den Revision, her er paabegyndt, vil blive fortsat til ogsaa at omfatte de andre Love, her er Tale om. Derfor henstiller jeg til den højtærede Formand, at jeg faar Lov til at berøre dette Spørgsmaal. Det skal blive ganske kort, jeg skal ikke fordybe mig i Enkeltheder, men kun nævne Hovedpunkter, som vise Uretfærdigheden af den Beskatningsmaade, vi fik ved Lovene af 1903.

Formanden: At der stilles en Forespørgsel, har jeg ikke noget imod, men en indgaaende Behandling af Forslag, som ikke ligge for, anser jeg for urigtig.

Jacob Christensen: Jeg skal altsaa angaaende dette Forhold kun til Slutning sige, at ved Alderdomsforsørgelse og Skolevæsen gør et lignende Forhold sig gældende, idet man ved Indlæggelsen paa Alderdomsasyler ligeledes tager Hensyn til, om de vedkommende ere forsørgelsesberettigede eller ikke, og det er ligeledes uheldigt, at Børn fra Landet som Følge af de bestaaende Forhold have vanskeligt ved at finde Optagelse i Mellemskoler, da Købstæderne have deres egne kommunale Mellemskoler. Med Hensyn til alle disse Forhold, jeg her har nævnt, spiller Skatteordningen den allerstørste Rolle, thi den er selvfølgelig Grundlaget for de økonomiske Foranstaltninger. I mange Tilfælde, selv paa Omraader, hvor det ikke er heldigt, tvinge Skattehensynet, Refusionsbestemmelserne o. s. v. Kommunalbestyrelserne til uvilkaarligt at tage større Hensyn til Pengene, end deres humane Opfattelse af hele dette Spørgsmaal ellers vilde bevirke. Jeg vil derfor spørge den højtærede Indenrigsminister, om det kan ven-

tes, at der vil blive taget Hensyn til Kravet fra Sogneraadforeningen og Købstadforeningen om, at hele Skattespørgsmaalet bliver taget op til Overvejelse.

Kravet derfra gaar ud paa, at der bliver nedsat en Kommission til at tage hele dette Spørgsmaal op til nærmere Undersøgelse. Jeg vilde ikke gerne, at det skulde blive en Kommission, der talte 23 Medlemmer, thi jeg tror ikke, det er heldigt at have et saa stort Antal Medlemmer i en saadan Kommission, og jeg vil ligeledes ønske, at der blev en begrænset Tid, hvori denne Kommission skulde tilendebringe sit Arbejde, da jeg mener, det er i høj Grad nødvendigt, at man faar dette Arbejde fuldført snarest muligt, for at de Uretfærdigheder, der flyde af disse Love, kunne blive fjernede saa hurtigt som muligt. Den ærede Minister har selv erkendt i sin Tale forleden, at der var god Grund til at nedsætte en Kommission til at tage hele dette Forhold op til nærmere Overvejelse. Ministeren udtalte nemlig efter at have omtalt Uretfærdighederne og Ønskeligheden af at faa dem ændrede følgende: „Dette har været vort Udgangspunkt ved vore Overvejelser om, hvorvidt det er muligt at opnaa en større Retfærdighed gennem Indførelse af en Grundværdibeskatning. Det er vor Opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt at indføre en Grundværdibeskatning til Afløsning af Ejendomsskylden, men vi ere klare over, at for at gennemføre dette kræves der meget omhyggelige Undersøgelser og meget grundige Overvejelser, før man kan se, under hvilken Form det skal ske“.

Den højtærede Minister erkender altsaa her, at der kunde være Grund til at nedsætte en Kommission til at tage hele dette Forhold op til nærmere Undersøgelse. Det kan jo være, at Arbejdet i en saadan Kommission kunde lette Sagens Behandling, thi det maa antages, at Landstinget og Godsejerne der ikke ville være særlig villige til at give Afkald paa de Fordele, som Skattelovene af 1903 have givet dem. Det vilde derfor sikkert være heldigt, om Sagen var bleven nøjere overvejet og belyst fra de forskellige Sider indenfor en saadan Kommission.

Jeg kan slutte mine Udtalelser med at sige, at jeg paa mit Partis Vegne kan give min Tilslutning til den Grundtanke i Ministerens Forslag, at vi ved en ny Skattelovgivning kunne faa Jorden vurderet for sig og Bygningerne for sig. Naar de vurderes samlede, vil Husmanden nemlig faa en større Skat end Godsejeren, paa hvis